

Легенда за бъдещите поколения

Беше следобед. Река Ина течеше спокойно и мързеливо, както обикновено. Денят беше доста топъл, както често се случва през септември. Паметниците за легендите на Голенив просто стояха на местата си, до стената. Основното училище стоеше там, където обикновено, сред шумолящите от вятъра кестени. Изглеждаше, че този ден няма да се случи нищо необичайно. И все пак...

Когато църковният часовник удари дванадесет, от река Ина излезе странна личност. Стъпалата ѝ наподобяваха перки, имаше ръце, лице с големи очи и орлов нос, а вместо коса на главата ѝ растяха водорасли. Дълги, заострени и стърчащи нагоре уши, слаби ръце и крака. Така или иначе, цялото тяло беше слабо и високо ... или дълго - както предпочитате. Кожата наподобяваше човешка. След като излезе от водата, започна да се оглежда наоколо. Почеса се по главата, доколкото това беше възможно. След миг, когато учудването се изпари, тя се доближи до историческите стени и почука по тях. Накрая проговори. - Какво по дяволите е това? Къде е старата дървена крепост? Къде е безкрайната гора? - говорейки със звучен и нежен глас, лицето ѝ имаше израз на безгранично удивление. - Къде е къщата ми? Тази сграда - тя погледна към училището - стои на мястото на любимата ми къща. Може би трябва да попитам дали това може да бъде „свалено“ от нея.

Изведнъж тя чу звънеца. Децата се завръщаха у дома след училище. Трима от тях се приближиха до нея.

- Олеле, какво е това? - попита един от учениците - Някакъв нов паметник?

- Изглежда като жив – изпищя най-малкото момиче от тримата.

- Чудя се от каква легенда е това същество? В крайна сметка, всеки паметник тук представлява легендарен герой - каза най-голямото момче.

- Какво е паметник? - попита „перковидното“ същество, което досега слушаше неподвижно децата.

Те отскочиха уплашени.

- Какво е паметник? - съществото повтори въпроса си, а две от децата, облегнати на парапета над реката, едва не паднаха в нея.

Само най-малкото момиче имаше смелостта да отговори:

- Паметникът представлява скулптурна творба.

Съществото кимна, за да покаже, че разбира.

- А ти коя си? Другото момиче се заинтересува. - Как се казваш?

- Казвам се Ихна. Аз съм подводна нимфа и никога не съм срещала някой като мен. Явно съм спала дълго време, защото сега нищо не изглежда както преди.

- Името ти е немското име на река Ина - каза момчето. (...)

Нимфата сви рамене. Беше очевидно, че е тъжна. Тя се опита да разбере как се случи така, че когато влезе в реката да се изкъпе, изведнъж излизайки, се озова в съвсем други времена.

- А вие? Как се казвате? – попита тя.

- Аз съм Пьотър - гордо се изперчи най-голямото момче.

- Аз съм Агата - представи се момичето.

- Казвам се Мая - засмя се радостно малката блондинка.

Ихна ги гледаше учудено, с кехлибарени очи, а след това избухна в смях.

- О, какви смешни имена! - каза тя, мъчейки се да сдържи смеха си.

- Не забелязах нищо странно в моето име - каза Агата обидена. - По-скоро твоето име е странно и забавно. Моето име - гордо вдигна брадичка - идва от гръцки и означава добър и благороден човек.

- Извинявай, - измърмори разкаяно Ихна - в моя свят ...

- И аз се извинявам - Агата се изчерви и протегна ръка в знак на съгласие.

Нимфата грейна и здраво стисна ръката ѝ. Толкова силно, че момичето падна, преобърна се и се блъсна в кестена. След малко тя стана и ... започна да се смее, последвана от останалите. Когато най-накрая спряха, Пьотър се хвана за главата.

- О, не! Колко е късно! Трябва да бързаме към дома! А ти, Ихна, чакай ни тук!

Нимфата седна под дървото, без да предизвиква любопитство на хората, преминаващи от време на време по площада. Когато започна да се стъмва, тя стана, тръгна към реката и се загледа в нейните дълбини. Започна да си спомня предишния си живот. Тя живееше в малка къща от тръстика близо до Дървената крепост - така в ума си наричаше околните сгради. Всеки ден децата, живеещи в крепостта, идваха при нея, да поговорят и играят. И още нещо ... Ихна се

опитваше да си спомни какво още правеха с децата ... Аха! Малките, дългокоси момичета сплитаха гирлянди от ливадни цветя и ги слагаха на главата ѝ. Също така измисляха сложни прически за нейната коса от водорасли. Това бяха щастливи времена. Изна отново погледна водата, разбра защо реката е наречена с нейното име. Вероятно децата са я нарекли така след нейното изчезване. Въздъхна със съжаление. Ако беше човек, животът ѝ щеше да е полесен, никой нямаше да я възприема като изрод. Нимфата наклони глава встрани, все още гледайки във водата като в огледало. Водораслите по главата бяха по-редки, отколкото преди години. Облеклото ѝ - остаряла ленена блуза и панталон – също изглеждаше зле. Няма да е лошо, ако се погрижиш за външния си вид, помисли си тя. Може би ... може би да помоля децата да ми купят нови дрехи? В края на краищата сама не би могла да отиде при билкаря за течност стимулираща растеж на водорасли, или при търговеца за пет лакътя плат за рокля. Първо, няма с какво да плати, второ, непознатите хора биха могли да се изплашат много. Изна се прозя. По някаква причина се почувства много сънлива. С плясък скочи в Ина и заплува до другия бряг, там намери купчина тръстика, в която се скри и бързо заспа. Събуди се от вика на децата.

- Хей! Агата! Пьотър! Мая! Тук съм, от другата страна! – извика тя.

Без дъх децата изтичаха до брега, а тя с плясък скочи във водата, преплува реката и с тяхна помощ излезе на брега.

- Купихме ти нови дрехи - задъха се Пьотър - виж!

Изна извика от възторг. На дъното на чантата, която момчето ѝ подаде, имаше дънкови панталони, бельо, чорапи и бяла блуза. Тя ги извади от чантата и почна да ги разглежда внимателно.

„Ммм, те са малко по-различни от стария ми тоалет - усмихна се тя, - но мисля, че е време за промяна“. Те са страхотни! Благодаря ви!

Нимфата остана с тях, не се върна в реката ...

Тя се настани в къщата на Агата. Бързо се научи да живее в наше време и скоро спря да се изненадва. Тя намери много приятели в училище. Отначало науката не ѝ вървеше много лесно, все пак деветстотин години в образованието са много дълга пауза. В крайна сметка тя усвои всички училищни предмети и израсна като останалите. Перки? Морски водорасли? Орлов нос? Това не са нещата, които виждаме на улицата в наши дни. Изключително красива и щастлива изумява хората - не с външния си вид, а с усмивка. И нека остане така ...